

Parafia św. Augustyna

ISSN 2300-9233

ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa

Msze św. dzień powszedni: 7⁰⁰, 8⁰⁰, 9⁰⁰, 18³⁰.

niedziela: 7⁰⁰, 8³⁰, 10⁰⁰, 11³⁰, 13⁰⁰, 18³⁰ i 19⁴⁵.

Spowiedź św. na każdej Mszy św.

Kancelaria: od wtorku do piątku w godz. 9³⁰ - 10⁰⁰; 16⁰⁰ - 17⁴⁵;

tel.: 22-838-30-95 tylko w godz. urzędowania

Konto parafii św. Augustyna: 56 1240 2063 1111 0010 0087 4213

I Niedziela Adwentu

28 listopada 2021

LITURGIA SŁOWA

Jr 33, 14-16; Ps 25; 1 Tes 3, 12-4, 2; Łk 21, 25-28. 34-36

Ref. psalmu: **Do Ciebie, Panie, wznoszę moją duszę**

Jezus powiedział do swoich uczniów: «Będą znaki na słońcu, księżycu i gwiazdach, a na ziemi trwoga narodów bezradnych wobec huk morza i jego nawałnicy. Ludzie mdleć będą ze strachu w oczekiwaniu wydarzeń zagrażających ziemi. Albowiem moce niebios zostaną wstrząśnięte. Wtedy

ujrzą Syna Człowieczego, nadchodzącego w obłoku z mocą i wielką chwałą. A gdy się to dzieć zacznie, nabierzcie ducha i podnieście głowy, ponieważ zbliża się wasze odkupienie. Uważajcie na siebie, aby

wasze serca nie były ociężałe wskutek obżarstwa, pijaństwa i trosk doczesnych, żeby ten dzień nie spadł na was znienacka jak potrzask. Przyjdzie on bowiem na wszystkich, którzy mieszkają na całej ziemi. Czuwajcie więc i módlcie się w każdym czasie, abyście mogli uniknąć tego wszystkiego, co ma nastąpić, i stanąć przed Synem Człowieczym». — *Oto słowo Pańskie.*

ADWENT

Adwent (z łac. *adventus* – **przyjście, przybycie**) – to okres w roku liturgicznym, który rozpoczyna się od I Nieszporów niedzieli po sobocie 34. tygodnia Okresu Zwykłego, a kończy przed I Nieszporami uroczystości Narodzenia Pańskiego, w wieczór 24 grudnia. Trwa od 23 do 28 dni i obejmuje cztery kolejne niedziele przed 25 grudnia. Stanowi pierwszy okres w każdym nowym roku liturgicznym.

Adwent składa się z dwóch odrębnych okresów:

– czasu, w którym kierujemy nasze serca ku oczekiwaniu **powtórnego przyjścia Pana Jezusa** w chwale na końcu czasów (okres od początku Adwentu do 16 grudnia włącznie);

– czasu bezpośredniego **przygotowania do uroczystości Narodzenia Pańskiego**, w której wspominamy pierwsze przyjście Chrystusa na ziemię.

Zwornikiem wszystkich tekstów liturgii adwentowej obydwu części jest czytanie księgi proroka Izaja-

Czytanie fragmentu Ewangelii według św. Łukasza poprzedza wspólne wołanie: „Okaż nam, Panie, łaskę swoją i daj nam zbawienie”. Wyraża niezachwianą nadzieję na nowy zbawczy czyn Boga, zapowiadany przez Jezusa na krótko przed Jego męką i śmiercią. Towarzyszyć mu będą niezwykle zjawiska kosmiczne i lęk przed sprawiedliwym sądem Bożym. Przerazenie nie dotyczy jednak tych, którzy wyznając Jezusa Chrystusa i żyjąc zgodnie z Ewangelią, rozpoznają w Nim Pana i Zbawiciela świata. Jezus zapewnia swoich uczniów: „gdy się to dzieć zacznie, nabierzcie ducha i podnieście głowy, ponieważ zbliża się wasze odkupienie”. Przypominając historię zbawienia, która wciąż trwa, liturgia, zwłaszcza Eucharystia, sprzyja utwierdzeniu wiernych w świętości. Eschatologiczna nadzieja motywuje i uzdalnia do takiego sposobu życia, któremu obce są obżarstwo, pijaństwo i troski doczesne usypiające i osłabiające potrzebę czujności. Oczekiwanie na powtórne przyjście Chrystusa ma iść w parze z rachunkiem sumienia, postanowieniem poprawy i ustawicznym wzrostem duchowym. Temu celowi służą dobrze przeżywane adwentowe rekolekcje i dni skupienia.

Ks. Waldemar Chrostowski

sza. Czytanie to obrazuje tęsknotę za wyczekiwany Mesjaszem.

Jak czytamy w „Ogólnych normach roku liturgicznego i kalendarza” z 1969 r.: „Adwent ma podwójny charakter. Jest okresem przygotowania do uroczystości Narodzenia Pańskiego, przez który wspominamy pierwsze przyjście Syna Bożego do ludzi. Równocześnie jest okresem, w którym przez wspomnienie pierwszego przyjścia Chrystusa kieruje się dusze ku oczekiwaniu Jego powtórnego przyjścia na końcu czasów. Z obu tych względów Adwent jest okresem pobożnego i radosnego oczekiwania”.

W czasie całego Adwentu, poza niedzielami i uroczystością Niepokalanego Poczęcia NMP (8 grudnia), odprawiane są **Roraty**. Ta bardzo dawna tradycja jest w Polsce żywo kultywowana. Roraty to Msze św. ku czci Najświętszej Maryi Panny, odprawiane wczesnym rankiem. Ich nazwa pochodzi od łacińskich słów pieśni często śpiewanej na ich początku - *Rorate caeli desuper* (Spuście roś, niebiosie). W czasie Rorat przy ołtarzu znajduje się dodatkowa, ozdobna świeca – symbolizuje ona obecność Maryi. Eucharystia rozpoczyna się przy zgaszonych światłach; zapalają się one dopiero podczas uroczystego hymnu „Chwała na wysokości Bogu”. Jest to jeden z nielicznych przypadków w roku liturgicznym, kiedy hymn ten śpiewa się każdego dnia, wyłącznie podczas Rorat.

Według Abrahama Bzowskiego, dominikanina, wybitnego historyka Kościoła, początek Rorat w Polsce datuje się na XIII w. Ich odprawianie miał wprowadzić w Poznaniu książę Przemysław I Pobożny, a w Krakowie, na prośbę św. Kingi, Bolesław Wstydlivy. Największą popularność i szczyt rozwoju Roraty osiągnęły w XVI w. Codziennego udziału w tej Mszy św. przestrzegali królowie Zygmunt Stary i Zygmunt August, królowa Bona, Anna Jagiellonka i Marysieńka Sobieska.

Zygmunt I Stary i Anna, jego córka, starali się o to, aby w kaplicy królewskiej na Wawelu Roraty odprawiane były nie tylko w czasie Adwentu, ale przez cały rok raz na tydzień. Na ten cel przeznaczyli pewne fundusze i w 1545 r. utworzono, przy kaplicy zygmunto-

skiej Wniebowzięcia Najświętszej Maryi, specjalną kapelę śpiewaczą „rorantystów”.

Z odprawianiem Mszy św. roratniej wiąże się zapalanie dodatkowej świecy. W dawniejszych czasach przed rozpoczęciem Mszy św. do ołtarza podchodził król, niosąc pięknie ozdobioną świecę, i stawiał ją na najwyższym lichtarzu na środku ołtarza. Podobne świece, lecz już nie ozdobione, przynosili do ołtarza prymas, senator, ziemianin, rycerz, mieszczanin i chłop – przedstawiciele ówczesnych stanów. Każdy z nich, wręczając świecę celebransowi, odpowiadał na jego pytanie: „Gotowy jesteś na sąd Boży?”. „Gotów jestem na sąd Boży”.

III Niedziela Adwentu jest nazywana Niedzielą Różową lub – z łaciny – **Niedzielą Gaudete**. Nazwa ta pochodzi od słów antyfony na wejście: „Gaudete in Domino”, czyli „Radujcie się w Panu”. Szaty liturgiczne mogą być – wyjątkowo – koloru różowego, a nie, jak w pozostałe niedziele Adwentu, fioletowe. Teksty liturgii tej niedzieli przepełnione są radością z zapowiadanego przyjścia Chrystusa i z odkupienia, jakie przynosi. Warto pamiętać, że oprócz Niedzieli *Gaudete* jest jeszcze jedna okazja do

KATECHIZM KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

1497 Indywidualna i integralna spowiedź z grzechów ciężkich oraz rozgrzeszenie stanowią jedyny zwyczajny sposób pojednania się z Bogiem i Kościołem.

1498 Przez odpusty wierni mogą otrzymać dla siebie, a także dla dusz w czyśćcu, darowanie kar doczesnych, będących skutkiem grzechów.

1499 "Przez święte chorych namaszczenie i modlitwę kapłanów cały Kościół poleca chorych cierpiącemu i uwielbionemu Panu, aby ich podźwignął i zbawił; a nadto zachęca ich, aby łącząc się dobrowolnie z męką i śmiercią Chrystusa, przysparzali dobra Ludowi Bożemu".

1500 Choroba i cierpienie zawsze należały do najpoważniejszych problemów, poddających próbie życie ludzkie. Człowiek doświadczając w chorobie swojej niemocy, ograniczeń i skończoności. Każda choroba może łączyć się z przewidywaniem śmierci.

1501 Choroba może prowadzić do niepokoju, do zamknięcia się w sobie, czasem nawet do rozpacz i buntu przeciw Bogu, ale może także być drogą do większej dojrzałości, może pomóc lepiej rozeznaczyć w swoim życiu to, co nieistotne, aby zwrócić się ku temu, co istotne. Bardzo często choroba pobudza do szukania Boga i powrotu do Niego.

używania szat liturgicznych koloru różowego – jest nią **Niedziela Laetare** (IV Niedziela Wielkiego Postu).

KOMENTARZE DO CZYTAŃ

Przygotowane przez Bractwo Słowa Bożego

Komentarz do pierwszego czytania

Naród Wybrany znajduje się w dramatycznej sytuacji. Główny ośrodek kultu jest zniszczony, a król Sedecjasz przebywa na wygnaniu. Cały naród domaga się wymierzenia oczekiwanej sprawiedliwości wobec wrogów, napastników i ciemiężców.

Z pociechą i nadzieją przychodzi orędzie Proroka Jeremiasza, przekazujące pełne otuchy słowa Pana. Zapowiada, że już niebawem wzbudzi swojemu ludowi „potomka sprawiedliwego”. Wreszcie zostanie wymierzona sprawiedliwość! Tylko czy jest ona tożsama z karą wobec napastników?

Prawo i sprawiedliwość będą polegać przede wszystkim na obronie uciśnionych i ubogich – najbardziej pokrzywdzonej części Narodu Wybranego. Tak rozumiane prawo i sprawiedliwość są podstawą do osiągnięcia zbawienia, ponieważ „Pan naszą sprawiedliwością”.

Warto zastanowić się, po której stronie znajduję się ja: czy jestem tym, który uciska, czy tym, który pomaga i okazuje miłosierdzie? Niech wszystkie moje wybory i zachowania będą przyczyną do dostąpienia zbawienia, kiedy Pan będzie wymierzał sprawiedliwość względem nas.

Komentarz do psalmu

Psalmista przedstawia nam Pana, który jest drogą do osiągnięcia sprawiedliwości. Składa się ona ze ścieżek pouczeń Pańskich, pozwalających na życie w prawdzie. Dlatego też pierwszym zadaniem człowieka jest zanoszenie prośb o poznanie dobrej drogi do Boga.

Psalmista odsłania przed nami także dobroć Boga, polegającą na wielkiej trosce o każdego człowieka, a szczególnie grzesznika. On pragnie, aby ten, który się pogubił, wszedł z powrotem na właściwą drogę. On jest po naszej stro-

nie, dlatego mozolnie i nieustraszenie uczy nas swoich dróg. To jest powód, dzięki któremu u Boga możemy szukać wyzwolenia ze zła. Jak to robić? Strzegąc „Jego praw i przymierza”. On jest naszą nadzieją w czasie wymierzania sprawiedliwości.

Faktem jest, że z utęsknieniem oczekujemy na ponowne przyjście Jezusa, a także, że będzie to dzień sądu ostatecznego. Jednakże, nie powinien on wywoływać w nas przerażenia, ale raczej motywować i mobilizować do bycia przygotowanym, do nieustannej poprawy.

Z DZIENNICZKA ŚWIĘTEJ FAUSTYNY

Nadchodzi Adwent – pragnę przygotować swoje serce na przyjście Pana Jezusa przez cichość i skupienie ducha, łącząc się z Matką Najświętszą i naśladować wiernie Jej cnotę cichości, przez którą znalazła upodobanie w oczach Boga samego. Ufam, że przy Jej boku wytrwam w tym postanowieniu (Dz. 1398).

Komentarz do drugiego czytania

Wspólnota Tesaloniczan, do której zwraca się św. Paweł Apostoł, z niecierpliwością czeka na paruzję – ponowne przyjście Chrystusa na ziemię. Wówczas ma On dokonać sądu ostatecznego i wymierzenia sprawiedliwości.

Św. Paweł podaje przepis na to, co robić, aby dobrze przygotować się do tego wydarzenia i stawać się „coraz doskonalszymi”. Chodzi tutaj o rozwijanie i pogłębianie wzajemnej miłości oraz o troskę o osobistą świętość.

Okazuje się, że okazywanie sobie nawzajem dobroci, życzliwości, miłosierdzia, pomocy to jedna z dróg prowadzących do świętości. Druga to troska o doskonałość moralną, w czego osiągnięciu pomaga posłuszeństwo Bogu. To wszystko ma się przyczynić do pełnego radości spotkania z Chrystusem, gdy przyjdzie.

Komentarz do Ewangelii

Ewangelista Łukasz przytacza nam, wydawałoby się, przerażającą mowę Chrystusa do swoich uczniów. Czy jej celem jest wzbudzenie strachu i paniki wśród jej adresatów, a także wśród nas?

Wiemy doskonale, iż wszystko przemija. Świat, w którym żyjemy i jaki znamy, nie będzie wieczny. Dlatego za pomocą zjawisk natury – kataklizmów wywołujących cierpienie – zostaje nam przybliżony czas ostateczny. Wszystkie znaki na niebie i na ziemi, które będą towarzyszyły temu wydarzeniu, mają za zadanie przedstawić Boga jako Pana całej natury. Toteż nie powinniśmy kulić się w strachu, ale być czujnymi, „podnieść głowy” i patrzeć z nadzieją na nadchodzące zbawienie.

Dzisiejsza perykopa jest dla nas przestrożą, aby naszego życia tu i teraz wraz ze wszystkimi jego dobrami materialnymi nie uważać za najważniejsze i jedyne. Naszym zadaniem jest raczej trwanie w czujności i ciągłe zadawanie sobie pytań: czy moje życie jest oczekiwaniem i przygotowywaniem się na dzień sądu? Czy żyję jak na dziecko Boże przystało? Czy podnoszę głowę, bo ufam, że dostąpię życia wiecznego w chwale? Jeśli odpowiedź na te pytania jest negatywna, trzeba się pospieszyć i zacząć działać, aby móc „uniknąć tego wszystkiego, co ma nastąpić, i stanąć przed Synem Człowieczym”.

Komentarze zostały przygotowane przez ks. Wojciecha Węglowskiego

ODPUST ZA ZMARŁYCH

To już ostatnie dni listopada. Możemy jeszcze uzyskać odpust zupełny i ofiarować go w każdym dniu za jednego zmarłego. Kto jeszcze nie wykonał tego dobrego uczynku względem dusz w czyśćcu cierpiących, może wypełniając poniższe warunki by go uzyskać. Warunki uzyskania odpustu:

- * intencja zyskania odpustu
- * stan łaski uświęcającej i przyjęcie Komunii Świętej,
- * odmówienie wyznania wiary i modlitwy Pańskiej
- * odmówienie modlitwy wg intencji Ojca Świętego,
- * brak przywiązania do grzechu
- * pobożne nawiedzenie cmentarza i odmówienie modlitwy za zmarłych.

MODLITWA SYNODALNA

Stajemy przed Tobą, Duchu Święty, zgromadzeni w Imię Twoje. Z Tobą jedynie, który nas prowadzisz; zamieszkać w naszych sercach, naucz nas drogi, którą mamy iść i jak mamy nią podążać. Jesteśmy słabi i grzeszni; nie pozwól, abyśmy wprowadzali nieład. Nie pozwól, by niewiedza sprowadziła nas na niewłaściwą drogę, albo stronnictwo wpływało na nasze działania. Niech w Tobie odnajdziemy naszą jedność, abyśmy mogli razem podążać do życia wiecznego, i abyśmy nie zbaczali z drogi prawdy i tego, co jest słuszne. O to wszystko prosimy Ciebie, który działasz w każdym miejscu i czasie, w komunii Ojca i Syna, na wieki wieków. Amen.

PATRON DNIA – św. Stefan Młodszy, męczennik

Urodził się w Konstantynopolu między rokiem 713 a 715. W młodym wieku wstąpił do klasztoru. Został przełożonym mnichów na górze św. Auksencjusza. Podczas sporów o cześć świętych obrazów opowiedział się po stronie obrońców dotychczasowego kultu. Tym samym naraził się na prześladowanie przez cesarza Konstantyna V Kopronima. W czerwcu 762 r. zażądano od niego podpisania dokumentów nielegalnego synodu, który zebrał się w 754 r. w Hieria, by potępić oddawanie czci obrazom. Gdy odmówił, zamknięto go w klasztorze, a następnie zesłano na wygnanie. Po 2 latach przewieziono go do więzienia w Konstantynopolu. Spędził tam 11 miesięcy. Zmarł w więzieniu w 764 r., dotkliwie pobity przez pochlebców cesarza.

OGŁOSZENIA

1. Dziękujemy za ofiary przeznaczone na Warszawskie Seminarium Duchowne.
2. Dzisiaj mija 29 lat posługi w tej parafii naszego **Księdza Proboszcza Walentego Królaka**. Dziękujemy Bogu za jego obecność, zaangażowanie, miłość i troskę o naszą wspólnotę.
3. Zapraszamy do **adwentowego czuwania i modlitwy**. Wspólne **Laudesy** (modlitwa Liturgią Godzin) – **od poniedziałku do piątku o godz. 6:00. Roraty od poniedziałku do soboty o godz. 6:50**. Na Roraty zapraszamy z lampionami, w szczególności dzieci.
4. W tym tygodniu przypada **pierwszy czwartek, pierwszy piątek i pierwsza sobota miesiąca**. W czwartek po Mszy św. o godz. 9:00 zapraszamy do modlitwy w intencji kapłanów. W piątek dodatkowa **Spowiedź św. od godz. 17:00**, w sobotę po Mszy św. o 9:00 zapraszamy na nabożeństwo do Niepokalanego Serca Maryi.
5. **Organizujemy zimowisko** w drugim tygodniu ferii od 6 do 12 lutego 2022 r. w Muszynie. Drugi tydzień ferii zimowych. Koszt zimowiska 1400 zł. Zapisy u ks. Jana.
6. **Świece Caritas oraz opłatki są do nabycia w zakrystii**.
7. Zapraszamy do naszej **biblioteki parafialnej**. Biblioteka czynna jest w niedziele od 11:00 do 13:00 oraz w czwartki od 17:00 do 19:00.
8. Zapraszamy na nabożeństwa: w **środe do MBNP**, a w **czwartek do św. Józefa o godz. 18:00**.
9. We wtorek – święto **św. Andrzeja, Apostoła**.

Prosimy o ofiary na pokrycie kosztów druku gazetki. Bóg zapłaci!

Redagują: ks. prał. Walenty Królak oraz Parafianie.

www.swaugustyn.pl

Wydawca: Parafia św. Augustyna, ul. Nowolipki 18, 01-019 Warszawa. 250 egz. Opracowanie biuletynu i druk: lis888@wp.pl